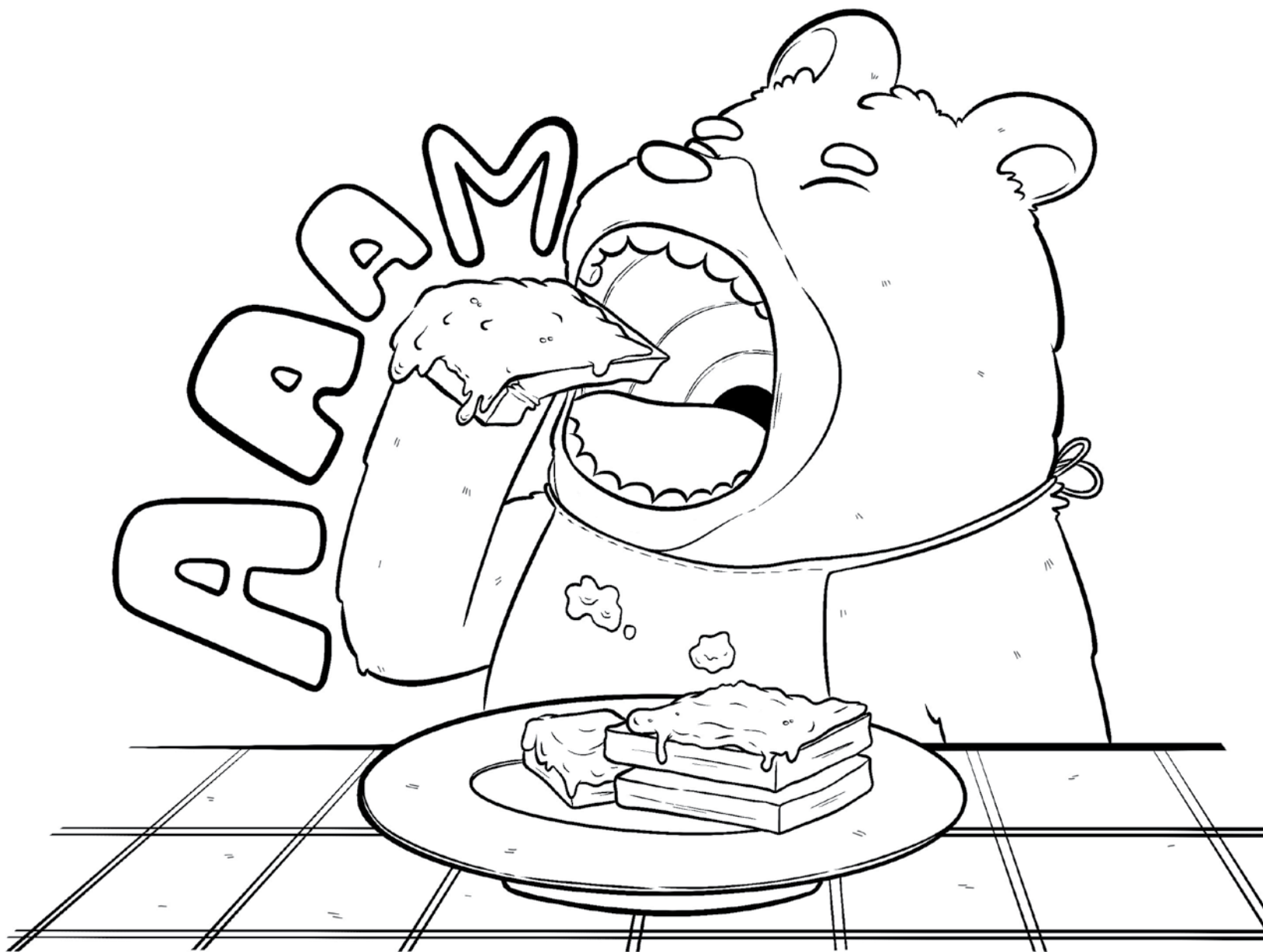

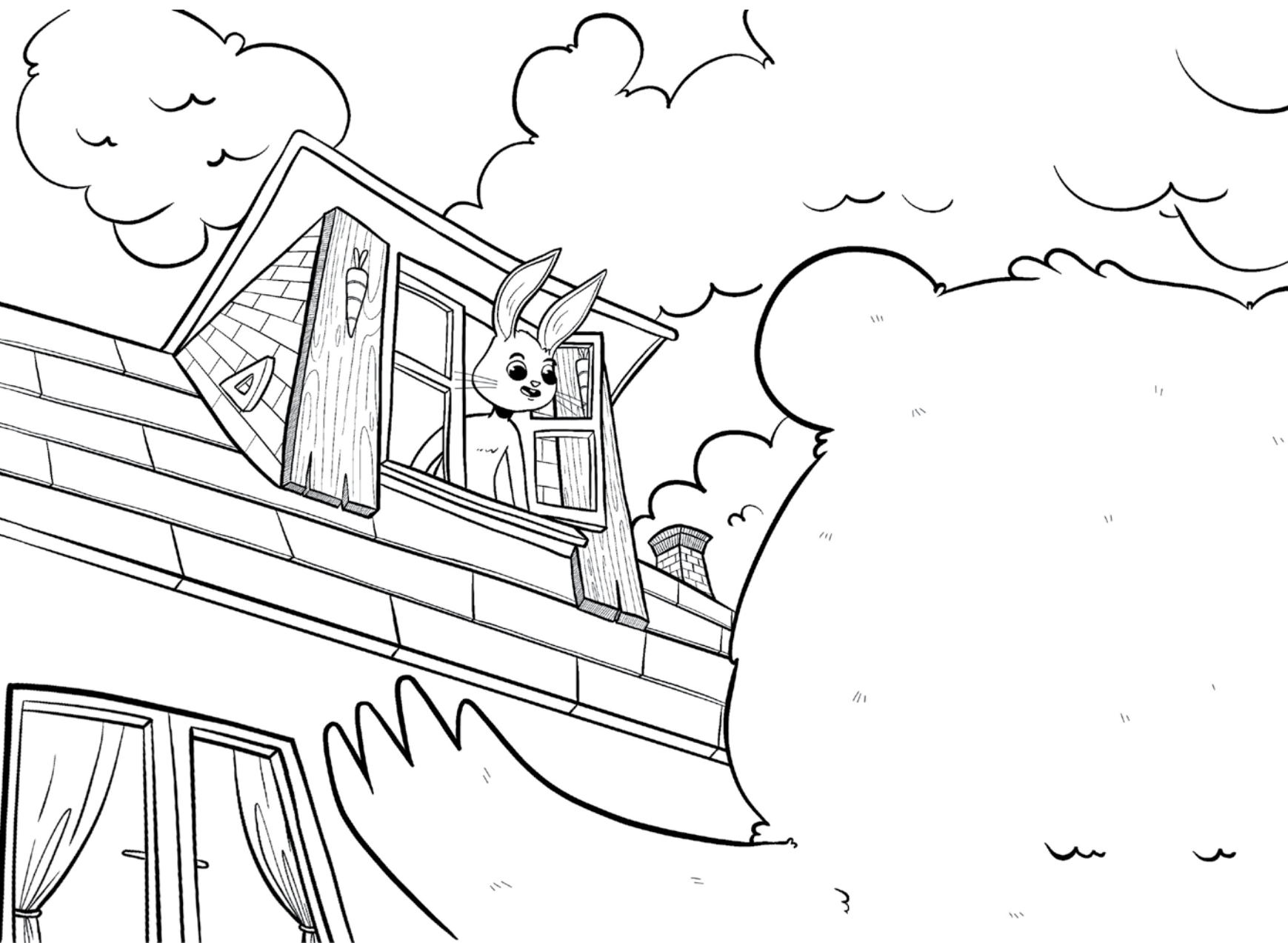
Лятото беше в разгара си. В гората ухаеше на свежест и любими миризми – от цветовете на горските цветя, храсти и дървета до вкусните горски плодове. Всичко бе покрито със зеленина и цветове, кипеше живот и веселие.

Една сутрин Мечо Търбушко се събуди с много хубаво усещане за предстоящия ден. Оправи набързо леглото, сгъна пижамата си, изми си очите и зъбите и се зае с най-любимото си утринно занимание – ЗАКУСКАТА! Днес имаше среща със своя най-добър приятел Зайко.

Зайко Дългоушко също нямаше търпение за днешния слънчев ден и предстоящата среща с Мечо. Двамата приятели обожаваха лятото и всички преживявания, които носеше със себе си това време през годината.

Не след дълго Мечо стигна пред Зайковата къща и се провикна:

– Хайде, Зайко! Готов ли си?

– Да, Мечоо – показа се Зайко на прозореца. – Довиждане, мамо – набързо каза Дългоушко и изкочи навън.

– Е, какво ще правим днес, Мечо? – попита Зайко.

– Мисля да поплуваме в езерото. Какво ще кажеш? Козината ми вече започна да се нагрива, а така ще се разхладим – отговори Мечето Търбушко.

Зайко веднага се съгласи и двамата приятели се запътиха през горската поляна, минаха покрай големия дъб, завиха наляво и после поеха право към езерото. Но малко преди да стигнат, видяха ВАЖНО СЪОБЩЕНИЕ, закачено на близкото дръвче до пътя:

СЪСТЕЗАНИЕ

Повтори с печатни или ръкописни букви. Браво!

